

מ"ת 21981/05/19 B V - נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 21981-05-19 מדינת ישראל נ' V

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המבקש:
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

לפני מספר בקשות מטעם המבקש (שיכונה להלן "המשיב", על-פי מעמדו הראשוני בהליך), תושב זר, כנגדו הוגש כתב אישום בחודש מאי 2019 שעניינו עבירות אלימות כנגד בת זוגו: להורות על הוצאת צו עיכוב יציאתו מהארץ או על ביטול כתב האישום שהוגש כנגדו או על מתן אשרה להמשיך שהייתו בישראל.

1. בתמצית, כרקע להחלטתי, יוער, כי בעניין המשיב נקבעו תנאי שחרור, שהוקלו מעת לעת, ובשלב זה, למעט ערבויות כספיות, ההגבלות היחידות המוטלות עליו במסגרת ההליך שבכותרת נוגעות לאיסור יצירת הקשר עם

עמוד 1

המתלוננת והחובה לשמור על מרחק ממנה. אשר לתיק העיקרי בו מתבררת אשמת המשיב במיוחד לו, זה טרם הסתיים, וידע מספר תהפוכות, וביניהן, שמיעת חלק העדויות, הודאתו בכתב אישום מתוקן בגישור פלילי, ובקשה לחזור מהודאה זו, בקשה שטרם הוכרעה וקבועה לדיון בחודש נובמבר ש"ז.

2. בא כוח המשיב ביקש כי החלטתי תינתן על יסוד הכתובים, ולאחר שעיינתי פעם נוספת במסמכי התיק ושקלתי טענותיו, מצאתי לנכון לדחות בקשותיו. להלן יפורטו טעמי.

3. על פניו בקשת המשיב, תושב זר, שלא לאפשר את יציאתו מהארץ, בקשה שאינה שכיחה מטבע הדברים, נועדה לעגן, דרך החלטה שיפוטית, את המשך שהותו בישראל, וזאת אף כי עמדת הגורמים האמונים על מתן אשרות שהיה לתושבים זרים, ואמורים לשקול מכלול הנתונים הנוגעים למשיב, גם על רקע מדיניות ציבורית כללית, עשויה להיות שונה.

4. לשאלתי בנוגע למקור סמכותי להידרש למבוקש, הפנה בא כוח המשיב להוראות סעיף 76 לחוק בתי המשפט, שעניינו סמכות נגררת, ולשיטתו, הוראות אלו מאפשרות כי במסגרת הליך שעניינו תנאי שחרור שנקבעו בענין המשיב, אורה, כאמור, על הוספת תנאי, שלא נדרש על ידי המאשימה; צו עיכוב יציאה מהארץ, על מתן אשרת שהיה או על ביטול כתב האישום התלוי ועומד כנגד המשיב.

5. בנסיבות עניינינו, לא מצאתי בהוראת הדין האמורה עיגון אפשרי למתן הוראות כמבוקש. סעיף 76 לחוק בתי המשפט קובע, כי: "הובא ענין כדון לפני בית משפט והתעוררה בו דרך אגב שאלה שהכרעה דרושה לבירור הענין, רשאי בית המשפט להכריע בה לצורך אותו ענין אף אם הענין שבשאלה הוא בסמכותו הייחודית של בית משפט אחר או של בית דין אחר."

6. במסגרת ההליך שבכותרת כל שבית המשפט נדרש לבחון הוא האם להותיר את המבקש במעצר, או שניתן להורות על חלופת מעצר, וככל שכן הוא, לקבוע תנאים. בעניינינו, אין מדובר בבקשה שהתעוררה "דרך אגב" במהלך הדיון, אלא הוגשה לאחר קביעת אותם תנאי שחרור; ודאי שאין כל הכרעה "דרושה" בשאלת מעמדו החוקי של המבקש בישראל וכך גם לא בשאלת ביטול כתב האישום. כפועל יוצא, אין כל מקום לבחון אפילו את הבקשה באכסניה של הוראת הדין האמורה.

7. למעלה מן הצורך, אף אם הייתי סבורה כי יש מקום עיוני לבחון את בקשת המבקש מכוחו של סעיף הסמכות הנגררת, ויובהר, כי איני סבורה כך, דין הבקשה היה להידחות לגופה. מדובר בסמכות שבשיקול דעת, המאפשרת לערכאה שיפוטית להכריע בעניין שאינו בסמכותה, והשימוש בה יעשה באופן מצומצם וחריג, נוכח הקשיים אותם הוא מעורר (ראו: ע"א 4291/17 אלפריח נ' עיריית חיפה, פסקאות 9-15 לחוות דעתו של כב' השופט מזוז (6.3.2019)).

8. הבקשה שלפניי אינה נמנית עם החריגים. למאשימה שיקול הדעת להחליט האם להמשיך בהליך העיקרי נגד המשיב (בו המשך הדיון קבוע עוד טרם פקיעת אשרת השהיה הנוכחית), וזאת אם יחליט הגורם המוסמך שלא להאריך שהותו בישראל. בנסיבות העניין, אין הצדקה אף לכך שאגב ההחלטה בשאלת תנאי השחרור, יתערב בית המשפט בשאלת ביטול כתב האישום, שככלל וממילא מסורה לשיקול דעת המאשימה. הדברים יפים, אף מכוח קל וחומר, גם לשאלת ההתערבות בסוגיית אשרת השהיה או העבודה בישראל.

9. מכלול הבקשות נדחות אפוא.

ניתן היום, ד' חשוון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.